

РЕШЕНИЕ

№ 1356

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 114 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря СИЛВИЯ М. МИЛАНОВА
като разглежда докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Административно наказателно дело № 20221110204460 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Е. П. Б. ЕГН ***** чрез адв. Т. Ч. срещу Наказателно постановление (НП) № 3855 от 08.01.2020г., издадено от началник на 05 РУ-СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 от ЗБЛД е наложена глоба в размер на 30,00 лева за нарушение на чл. 7, ал. 1 ЗБЛД.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на атакуваното НП. В тази насока се твърди, че жалбоподателят не може да носи административнонаказателна отговорност. Претендира се присъждането на разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на основанията, изложени в нея.

Въззиваемата страна редовно призована, не изпраща представител. В писмени бележки от 10.03.2023г. процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на атакуваното НП. Моли същото да бъде потвърдено. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени обхвата на съдебния контрол, събраните по делото доказателства и направените доводи, намира следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок /по делото липсват доказателства за надлежно връчване на НП на заинтересованото лице/, от процесуални легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Относно допустимостта на жалбата съдът съобрази докладната записка, изготвена от ПИ ** при 04 РУ-СДВР, съгласно която – адресът, на който е било изпратено НП, е бил

посетен еднократно, но лицето не е открито, като по сведения на живущи във входа, в който се намира и адреса на жалбоподателя, последните са заявили, че от няколко месеца Б. не живее на адреса, както и че в апартамента му никой не живее. На оставена покана никой не се е свързал или явил приемната на ПИ.

Така изложеното в докладната записка, води до извод, че неправилно административнонаказващият орган /АНО/ е приел надлежно връчване на НП по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. Съгласно посочената норма на закона - когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. Тълкуването на визираната норма, води до извод, че законодателят предвижда прилагането ѝ единствено в случаите, в които безспорно е установено, че адресатът /нарушителят/ е напуснал адреса, на който е търсен, а нов адрес не е известен. В случая, от докладната записка не може да бъде прието по безспорен начин, че към момента, в който е бил търсен жалбоподателя на адреса в гр. **, последният не е живеел на този адрес. Това е така, тъй като адресът е бил посетен само веднъж, а от сведенията, което е било дадено от живущите във същия вход, не може да бъде прието за безспорно установено, че жалбоподателят трайно е бил напуснал адреса. Ето защо, АНО погрешно е приел връчване по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. С оглед на това, този състав прие, че по делото липсват доказателства за надлежно връчване на НП на жалбоподателя и жалбата се явява процесуално допустима.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът прие от фактическа страна следното:

На 29.12.2019г. ** – старши полицай в ОСПСОВОР при СДВР съставил срещу Е. Б. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 3855 за нарушение на чл. 7, ал. 1 ЗБЛД, а именно за това, че: на посочената дата, около 02:35ч., в гр. София, на бул. *** при полицейска проверка не представил лична карта. АУАН бил предявен на жалбоподателя и препис от него му бил връчен.

Въз основа на АУАН на 08.01.2020г. било издадено НП.

Съгласно заключението на СПЕ - въз основа на информацията от богатата медицинска и експертна документация следва да се направи извод, че при Е. П. Б. е налице диагнозата: ТЕЖКО ОРГАНИЧНО ЛИЧНОСТОВО РАЗСТРОЙСТВО. ДД.ОРГАНИЧНО НАЛУДНО РАЗСТРОЙСТВО. ВРЕДНА УПОТРЕБА НА АЛКОХОЛ. ТРАВМЕНА БОЛЕСТ НА МОЗЪКА. СЪСТОЯНИЕ СЛЕД ЧЕТИРИ ЧЕРЕПНО- МОЗЪЧНИ ТРАВМИ С МОЗЪЧНА КОНТУЗИЯ И МОЗЪЧНО СЪТРЕСЕНИЕ. РЕДКИ ЕПИЛЕПТИЧНИ ПРИПАДЪЦИ СЛЕД 2014г.

Описаното психично разстройство е от органичен тип и с голяма вероятност се дължи на ранната органична увреда на централната нервна система (още в ранна бебешка възраст), както и на допълнително претърпените три черепно-мозъчни травми с мозъчно сътресение през 2013г., 2014г. и 2016г.

Личностово се очертава като своенравен, непредсказуем, раздразнителен, избухлив, с нисък фрустрационен толеранс. Налице е когнитивно снижение на паметовите възможности 62 % (от последното експертно изследване на 27.07.2022г.), тежко нарушени показатели на активното внимание и мисловни разстройства със снижени аналитични възможности.

Описаната органична симптоматика няма да претърпи обратно развитие независимо от провежданото медикаментозно лечение, обикновено се наблюдава задълбочаване на когнитивното снижение.

Обективно психично изследване на Е. Б. във връзка с настоящето наказателно производство не е проведено, тъй като след хоспитализацията му на 08.02.2024г. в ЦПЗ-София за изпълнение на постановеното от 94 състав, НО, СРС задължително стационарно

лечение за срок от три месеца, той е на парентерална терапия (инжекционни апликации на невролептици) и е медикаментозно седиран, поради което не е възможно да се извърши адекватно експертно интервю.

От изготвената в УМБАЛНП „Св. Наум“ стационарна съдебно-психиатрична експертиза, във връзка с НЧД по Закона за здравето може да се направи извод, че при Е. Б. е налице тежко влошено психично състояние с косвени данни за психотични симптоми, с изключително висок риск от извършване на престъпление, което представлява опасност за близките, околните, обществото и застрашава сериозно здравето му.

Въз основа на всичко гореописано следва да се приеме, че Е. Б. не е способен правилно да възприема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях.

Отразената в експертизата диагностична оценка при Е. Б. е поставена още през 2016г. Тъй като психичното му заболяване е с константна и необратима органична патология с афективни и психотични симптоми, експертната оценка за нарушени психични годности би била същата през 2019г.

Тежкото органично личностово разстройство и Органичното налудно разстройство се приравняват към “продължително разстройство на съзнанието” в смисъла на закона /чл.33 НК/, поради което Б. не притежава психични годности да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си към дата 29.12.2019г. Тези психични заболявания протичат хронично и няма да настъпи пълноценна ремисия.

Съдът прие горната фактическа обстановка въз основа на събраните по делото писмени доказателства, както и от заключението на СПЕ.

Този състав изведе факта на издаване на АУАН на визираната по-горе дата, и обстоятелствата, при които това е станало, на база съдържанието на самия АУАН.

Съдът кредитира изцяло заключението на СПЕ, което дава пълни и обосновани отговори на поставените въпроси. В тази връзка съдът ще посочи, че кредитира и всички представени от жалбоподателя писмени доказателства, които са били предмет на изследване на СПЕ.

Именно въз основа на приетата по делото СПЕ съдът прие, че към датата на вмененото нарушение – 29.12.2019г. жалбоподателят не е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си предвид установените психични заболявания.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съдът счита, че са налице условията за отмяна на НП поради противоречие с материалния закон. Доводите на съда за това са следните:

От една страна, от приетото по делото заключение на СПЕ се установява, че при жалбоподателя е установено психично заболяване, което води до липса на годности същият да разбира свойството на значението на извършеното и да ръководи постъпките си, а от тук същият не би могъл да носи административнонаказателна отговорност съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН, вр. чл. 33, ал. 1 НК /не е наказателноотговорно лицето, което действа в състояние на невменяемост - когато поради умствена недоразвитост или продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието не е могло да разбира свойството или значението на извършеното или да ръководи постъпките си/.

Налице е и друго основание за отмяна на НП – изтичане на предвидената в закона давност за преследване.

Давността за наказателно преследване /респективно за ангажиране на административнонаказателната отговорност/ е обстоятелство, изключващо отговорността, тъй като погасява възможността държавата да търси съответна отговорност за едно престъпление или нарушение.

Предвид факта, че административните нарушения се наказват с финансови санкции ("глоба" или "имуществена санкция"), то приложима се явява разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, вр. чл. 11 ЗАНН и административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на конкретно предвиден от законодателя срок. Процесният административноправен спор попада в хипотезите на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

Съгласно описаното в електронния фиш - нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, се твърди да е било извършено на 29.12.2019г. Следователно, от датата на осъществяване на административното нарушение до настоящия момент са изминали повече от четири години и шест месеца, като изтичането на този срок води до погасяване на възможността за продължаване на административнонаказателното производство, на основание настъпила абсолютна давност, за което съдът следи служебно. Това е така, тъй като, съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК - наказателното (респективно административнонаказателното) преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в срок от три години. От друга страна, съгласно чл. 81, ал. 3 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, в случаите, в които законът предвижда наказание "глоба", възможността дадено лице да бъде санкционирано, се изключва с изтичане на четири години и шест месеца от извършване на деянието. В конкретния случай този срок е изтекъл на 29.06.2022г.

С оглед на всичко изложено и поради неправилно приложение на материалния закон и изтичане на законоустановената давност, атакуваното НП следва да бъде отменено.

При този изход на делото право на разноски има жалбоподателят. Видно от представения по делото договор за правна помощ за адвокатска защита жалбоподателят е заплатил 400 лева адвокатско възнаграждение, което е в минимално предвидения размер по чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Ето защо, възражението на процесуалния представител на въззиваемата страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение се явява неоснователно.

Така мотивиран, Софийски районен съдия, НО, 114 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 3855 от 08.01.2020г., издадено от Началника на 05 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, ул. „Антим I” № 5 да заплати на Е. П. Б. ЕГН ***** направените в производството пред СРС разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **400,00 лева** /четиристотин лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщението до страните за неговото изготвяне на основанията, предвидени в НПК по реда на глава XII от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____